

SETKÁVÁNÍ

ročník VII.

leden 2005

číslo 1

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

Brno I

Leden

Brno II

1. 1. Nový rok

10:00 ČK Jiří Gruber, VP

9:00 BD Jaroslav Vítek VP

10:00 Kuř Jiří Malý VP

13:45 Tiš Jiří Malý VP

2. 1. Druhá neděle po Narození Páně

8:30 BK Martin Grombiřík

9:00 BD Jaroslav Vítek

10:00 ČK Martin Grombiřík

14.15 Rch Jiří Gruber

9. 1. První neděle po Zjevení Páně

8:30 BK Olga Tydlitátová

9:00 BD Jaroslav Vítek

10:00 ČK Olga Tydlitátová

9:45 Tiš Jiří Malý

16. 1. Druhá neděle po Zjevení

8:30 BK Jan Soběslavský

9:00 BD Jiří Malý

10:00 ČK Jan Soběslavský

10:00 Kuř

14.15 Rch Jiří Gruber

13:45 Tiš Jiří Malý

19:30 BD

23. 1. Devítník (Septuagesima)

8:30 BK Jiří Gruber

9:00 BD Jiří Malý

10:00 ČK Jiří Gruber

9:45 Tiš

30. 1. První neděle po Devítníku (Sexagesima)

8:30 BK Olga Tydlitátová, VP

9:00 BD Jaroslav Vítek

10:00 ČK Olga Tydlitátová, VP

13:45 Tiš Jaroslav Vítek

6. 2. Druhá neděle po Devítníku (Masopustní)

8:30 BK Jiří Gruber

9:00 BD Jiří Malý

10:00 ČK Jiří Gruber

10:00 Kuř Jaroslav Vítek

14.15 Rch Jiří Gruber

13:45 Tiš Jiří Malý

BK Betlémský kostel

ČK Červený kostel

Rch Rychmanov

BD Blahoslavův dům

Kuř Kuřim

Tiš Tišnov

slovo úvodní

Tímto číslem začíná sedmý ročník našeho sborového časopisu. Po světlehnědě a světlomodré jsme tentokrát zvolili syté žlutou barvu obálky. Zlatá je stejně jako číslo sedm symbolem dokonalosti. K té má ovšem náš časopis velmi, velmi daleko. Ale právě proto se může zlepšovat, a tak bychom vás rádi poprosili o spolupráci. Do každého čísla je vložen anketní list, v kterém můžete zatrhnout, jak se vám líbily jednotlivé rubriky a články, a na zadní stránku napsat redakci nějaký vzkaz. Pokud je vás v rodině více, další anketní lístky budou k dispozici tam, kde časopis dostáváte. Lístky, prosíme, odevzdejte do 16. ledna. Budeme vděční za každou odpověď, neboť potřebujeme vědět, jak jste s naší prací spokojeni.

Na obalce vám letos představíme miniatury z Pasionálu abatyše Kunhuty. Tento rukopis vznikl v Praze počátkem 14. století. Kunhuta, která dala knihu zhotovit, byla prvorozená dcera krále Přemysla Otakara II, která se roku 1302 stala abatyší svatojiřského kláštera na Pražském hradě.

Většina pravidelných rubrik zůstane i letos zachována. Budeme se snažit, abyste se dozvěděli o tom, co se v našich sborech dělo a bude dít, přečtete si zprávy ze staršovstva, dozvíte se, kdo bude mít narozeniny, kdo byl pokřtěn, měl svatbu nebo zemřel. Nepravidelně se budou objevovat recenze knih, rozhovory a citáty z knih a časopisů, které nás zaujaly. Uvítáme ovšem i každý váš podnět a článek, který rádi otiskneme.

Nově bychom rádi do každého čísla zařadili modlitbu, tentokrát ne jako součást biblické úvahy, ale jako samostatný text.

Na místo domácí pobožnosti bychom vás rádi letos pozvali k samostatnému čtení bible. V každém čísle bude vybraný biblický příběh a k němu řada otázek k zamyšlení. Zkuste se nad nimi zamyslet dříve, než si přečtete odpovědi na následující straně. Chceme vás tímto způsobem povzbudit ke čtení bible, které jde pod povrch příběhů a hledá v nich Boží slovo do naší situace. Takové čtení vyžaduje odvahu a trpělivost a patří k němu i to, že si položíme otázky, na které dopředu neznáme odpověď. Až si přečtete odpovědi některého z kazatelů, možná s nimi nebudete souhlasit, ale i to vás jistě povede k dalšímu přemýšlení a hledání, případně i k reakci či dopisu, který pak rádi otiskneme.

Nepravidelně bychom rádi otiskovali i části našich církevních řádů, jejichž znalost je mezi členy naší církve poměrně malá. Nejsou to asi čtení příliš záživná, ale bude, myslíme si, dobré, když se díky našemu časopisu dozvíte, jaký je např. řád členství v církvi, co je úkolem sborového shromáždění, podle jakých zásad naše církve hospodaří, kdo se může stát kazatelem atd.

Abychom si dovedli lépe představit život prvních generací křesťanů, otiskneme občas citát ze spisů tzv. apoštolských otců – tj. písemné dokumenty, které se zachovaly z prvních staletí života křesťanské církve. Bude to, myslíme, zajímavé srovnání.

Podle okolností se objeví i fotografie z našich sborových akcí, které máme nyní možnost tisknout ofsetem, takže jejich kvalita je podstatně lepší než dříve.

Věříme, že náš časopis přispěje k lepšímu kontaktu členů našich sborů a že si ho proto opět předplatíte a rádi přečtete.

Vaše redakční rada

přečetli jsme

Kanonizace Čechů: čekají další kandidáti

Patrně největšího ohlasu v Čechách dosáhl sv. Václav, ve světě pak. sv. Jan Nepomucký. Významnou spojnicí mezi východní a západní církví představují sv. Cyril a sv. Metoděj, které Vatikán dokonce prohlásil za spolupatrony Evropy.

Mezinárodnímu respektu se těší i sv. Vít a sv. Vojtěch, jejichž činnost zasáhla poměrně široké území; úcta ke sv. Vojtěchu je zejména v Polsku velmi silná. Naopak mimořádnou váhu na českém poli má sv. Prokop či sv. Ludmila.

Po roce 1989 se mezi svaté zařadily Zdislava a Anežka Česká, svatořečen byl i Jan Sarkander, jehož jméno vzbudilo ostré diskuse, protože protestanti ho obviňovali, že po Bílé Hoře otevřel Holešov polskému katolickému vojsku.

Na svatořečení nebo blahoslavení „čekají“ další kandidáti. Z dávné minulosti vystupuje blahoslavený Hroznata, který v roce 1193 založil klášter v Teplé. Na jedné z cest po okolí ho zajali loupežníci a požadovali za něj na klášteře výkupné, což on odmítl a dal přednost smrti. V dnešních časech terorismu je to příhodné téma. Hroznatův proces svatořečení byl už letos na podzim zahájen.

Ale především na blahoslavení jsou v poslední době připravovány osobnosti, jejichž mučednická smrt je spojena s perzekucemi 50. let: Brněnský kněz Jan Bula, popravený v roce 1952 ve věku nedožitých 32 let. Kardinál Josef Beran, po roce 1949 dlouho internovaný. Boromejka Marie Vojtěcha Hasmandová, v roce 1952 odsouzená za ukrývání hledaného kněze k osmi letům vězení.

Od roku 2000 patří mezi české blahoslavené i O. Metod Dominik Trčka. V roce 1952 byl po vykonstruovaném procesu odsouzen ke 12 letům vězení. Prošel vězeními Ilava a Mirov, v roce 1958 zemřel v Leopoldově na následky tvrdé korekce. Důvod samoty? O Vánocích si potichu zpíval koledu.

Lidové noviny 13.11. 2004; vybral Jiří Gruber

Velká zpráva o narození Ježíše se dostala nejprve k pastýřům. Ti se neptali Boha, jestli si je jistý tím, co dělá. Kdyby anděl přišel za teology, ti by se nejprve radili se svými knihami a komentáři. Kdyby šel za lidmi z vyšší společnosti, ohlíželi by se, jestli je někdo nevidí. Kdyby šel za úspěšnými podnikateli, museli by se nejprve podívat do svých diářů.

Šel za pastýři. Za lidmi, kteří nemuseli chránit svou pověst nebo šplhat na společenský žebříček. Šel za lidmi, kteří Bohu netvrdili, že andělé nezpívají ovcím a že mesiášové se nerodí jen tak zabalení do kusu hadru.

Takže...

Zatímco teologové dřímali,

elita snila

úspěšní tvrdě spali,

tiší byli na kolenou.

Klečeli před tím, kterého mohou vidět jen tiší.

Klečeli před Ježíšem.

M. Lucado, Potlesk nebes, vybral Josef Hanák

bylo

O Jonáši smutný příběh ten

napadl kdysi v devatenáctém století klasika, jenž o sobě tvrdil, že je čtenář bible, a někteří si u něj ještě stačili přecíst, jak to dopadlo. (Pro ty, kdo to nestihli, pro jistotu připomínám pokračování. Povídá o tom, že Jonáše z loďky k utišení bouře vyhodili ven.) Také v Blahoslavově domě 28. listopadu odpoledne námořníci losovali a vyhazovali pasažera přes palubu. A nejen to, celý jonášovský příběh došel pozoruhodného jevištního zpracování. Ninivští muži činili pokání, král vydával královská nařízení z popelnice a volal k Hospodinu, rostl a vadl skopec, prorok, který všemu rozuměl, se nestačil divit.

Proslulý myslitel z reformovaného prostředí minulého století (K.-H. Miskotte) napsal, že jsou místa, kde by si s knihou Jonáš neměli nic začínat. Platí prý to tam, kde se lidé bojí, že by se snad, nedej Bůh, mohli zasmát sami sobě. Divadelníci z Blahoslavova domu si s knihou Jonáš začali – a vše nasvědčuje tomu, že se to podařilo. Jonáš v podání Jana Hrudky je extatik a vizionář, zaujatý svým úkolem tak, že vše, co s ním souvisí, dělá skutečně naplno, bez rezervy. Je štěstí, že na improvizovaném jevišti Blahoslavova domu se mu tentokrát podařilo najít skutečně rovnocenné, odpovídající partnery v představitelích dalších rolí – a to kupodivu bez ohledu na rozmanitý věk a zkušenost účinkujících.

Nápaditá a malebná výprava Marty Procházkové a pozoruhodnou úroveň vykazující texty i muzika v písničkách, světelné a zvukové efekty, to vše dotvářelo dobrý divácký dojem. Aranžmá písní a nastavení zvukového zařízení tentokrát po zásluze zvýraznilo zpěv a výkony hudebníků se sólovými nástroji. Autor, skladatel, scénárista, vedoucí kapely, herec, producent a režisér Igor Osvald připravil další, a to velmi úspěšnou premiéru.

Jaroslav Vítek

A ještě dodatek k příběhu o Jonášovi podle představení z Blahoslavova domu – k připomenutí těm, kdo je shlédlí, a k zamýšlení všech, kdo se zamyslet chtějí:

Podle návodu autora vzpomeňme, co třeba Nostradamus zřetelně předpověděl. Něco se stane. Nejisté je pouze, co, kdy, kde a proč. Kdekdo však bývá přesvědčen, že tak slavná věštba se přece jednou musí splnit.

Jonáš dal Ninive na den přesně vymezenou lhůtu do zničení města: čtyřicet dnů. A nestalo se nic.

Opravdu?

Víte s jistotou, odkdy začne běžet lhůta čtyřiceti dnů komu z nás? A co když už začala? Každý den je dobrá příležitost. Snad se Hospodin smiluje. Snad ...

Už jenom ukázka z textu závěrečné písničky:

Mně by nemělo být líto Ninive
Toho velikého města
Stodvaceti tisíc lidí
Kteří nepoznají pravici od levice

Příběh končí – dál přítomnosti přibývá
V kraji zlých a dobrých poučení
Král David do tmy svoje žalmy
zazpívá

Prý z hlubokosti volat marno není
Dřív než někdo z nás jen ústa
otevřel
Slyšela nás nejmíň půlka nebe
Jeden prorok přišel
Druhý odešel
Jen málo slov si našlo mě a tebe

Modlitba - novoroční

Bože,
znovu se dnes k tobě obrácíme,
přinášíme ti a zpět do tvých rukou vkládáme, co jsme přijali.
Děkujeme za to, vždyť jsi nás každý den uplynulého času
zahrnoval dobrými dary – víc než jsme stačili postřehnout –
a uprostřed zlého chránil, posiloval, zastával se nás –
dříve než jsme se na tebe rozpomněli.
Vedl jsi nás, a povzbuzoval Duchem a slovem,
bezpoctokrát jsi prokázal, že zůstáváš dobrý a věrný.

Znovu se dnes k tobě obrácíme a modlíme se za církve.
Zachovej nám ji, prosíme.

Zachovej ji sobě, prosíme.

Chraň ji před každým pádem, před malomyslností a malověrností.

Chraň ji před pýchou, pomoz, ať nezapomene na slabé a chudé,
vyučuj ji znovu milosrdenství a k němu volej.

Chraň ji před nepřátelstvím a útoky zlých, chraň ji před posměchem.

Tvůj svatý Duch ať spojuje v jedno všechny, kdo vyznávají viru v Pána Ježíše.

Znovu se dnes k tobě obrácíme a modlíme se za svou zemi.

Modlíme se za svůj národ a za všechny, kdo zde s námi žijí,
i za lidi a národy, kterým jsi dal povstat a žít na naší planetě, na tvé zemi.

Dej nám žít v míru.

Odvrať nebezpečí a nedej uskutečnit zlé úmysly.

Napomeň ty, kdo nadě vše baží po moci a zřikají se lidskosti a soucitu.

Vyučuj lidi, jimž je svěřena moc, ať pecují o právo a spravedlnost,
brání krivdě a chrání slabé.

Znovu se dnes k tobě obrácíme

a modlíme se za lidi, jimž se nedaří začít tento čas radostně.

Modlíme se za zarmoucené, za ty, kdo ztratili blízkého člověka,

za ty, kdo zůstali ve svátečním čase sami,

za ty, jimž se zdá, že o ně nikdo nestojí.

Doprovázej je a dej jim rozpoznat tvou blízkost.

Modlíme se za lidi zastížené nemocí,

za všechny, kdo se bojí bolesti, strachují se o život.

Ty, jenž hojíš všechny rany a uzdravuješ všechny neduhy těla i duše,

přijď jim na pomoc. Pozvedni, poteš, daruj naději.

Hříšným daruj čas k pokání,

slabým ve víře čas k tomu, aby u tebe našli sílu,

navanemý dej sílu a odvahu ještě i dnes znovu vykročit.

Nám všem, Bože, daruj svou milost a obnovuj ji den co den,
rozpomínej se na nás ustavičně, i když na tebe budeme zapomínat,
ať se k tobě smíme navracet.

Zastávej se nás ještě dřív, než začneme o tvé zastání prosit,

ať pod tvou ochranou nalezneme život a pokoj.

Dopřej nám žít v bázní před tebou a jednou zemřít ve tvém pokoji
skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Amen

Jaroslav Vítek

společenská kronika

Brno I

1.1.	Tomáš Bělehrad	20 let
1.1.	Dada Došlová	30 let
2.1.	Krista Grmelová	75 let
8.1.	Miroslav Petrů	40 let
9.1.	Božena Koloušková	75 let
10.1.	Zdeněk Churý	80 let
14.1.	Miloš Tajovský	70 let
15.1.	Pavel Lukl	88 let
17.1.	Jiří Stratil	86 let
18.1.	Ludmila Burešová	84 let
18.1.	Eva Joklová	80 let
18.1.	Veronika Zezulová	86 let
20.1.	Olga Nekudová	81 let
23.1.	Miloslava Smetanová	82 let
29.1.	Ivan Daniel	60 let
29.1.	František Nykodým	50 let
30.1.	Libuše Tomášková	83 let

Rozloučili jsme se:

9.12. Anna Syptáková, nar. 1913

Brno II

1. 1.	Vlasta Svobodová	75 let
5. 1.	Věra Herčíková	84 let
8. 1.	Vlasta Horáková	79 let
12. 1.	Růžena Albrechtová	81 let
13. 1.	Františka Kolínská	84 let
14. 1.	Ing. Josef Prudký	78 let
14. 1.	Růžena Bílková	94 let
14. 1.	Augusta Rakovská	80 let
17. 1.	Zdeňka Čurdová	89 let
17. 1.	Alena Havířová	79 let
18. 1.	Jaroslava Hájková	83 let
19. 1.	Otakar Trhlík	83 let
19. 1.	Jindřiška Tršová	84 let
21. 1.	Anežka Fidrmucová	82 let
23. 1.	Květoslava Hanáková	80 let
28. 1.	Darina Marková	90 let
28. 1.	Milan Melichar	82 let
28. 1.	Vladimír Vláčil	75 let
29. 1.	Marie Sýkorová	82 let
30. 1.	Wanda Meluzínová	80 let
31. 1.	Hana Pavlovská	76 let
31. 1.	Josef Janča	75 let

Pokřtěni byli:

Kateřina Šimarová (28.11.)

Václav Běhávka (5.12.)

Rozloučili jsme se:

12. 10. Libuše Musílková, nar. 1919

Heslo roku 2005 podle Hesel Jednoty bratrské

Prosil jsem za tebe, aby tvá víra neselehala.

Lukáš 22,32a

Heslo na měsíc leden podle Hesel Jednoty bratrské

Já u pokoji lehnu i spáti budu, nebo ty, Hospodine, sám způsobíš mi bydlení bezpečné.

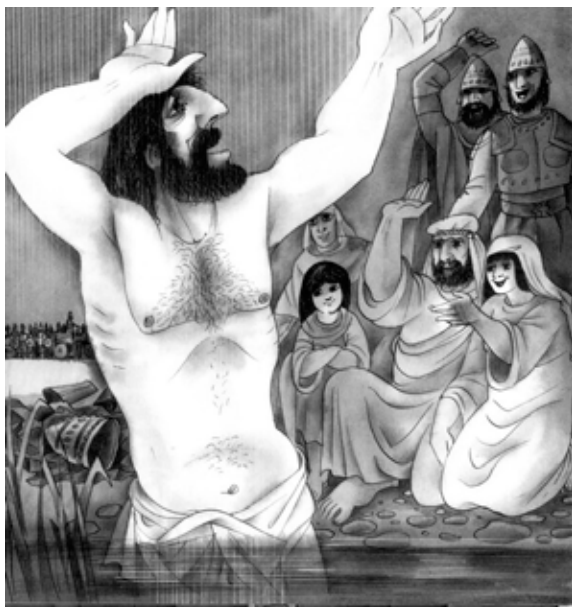
Žalm 4,9 K

čteme bibli

Uzdravení Námana Syrského – 2 Kr 5,1-19

Přečtěte si v bibli uvedený oddíl a zamyslete se nad následujícími otázkami. Teprve pak si přečtěte úvahu na další stránce.

1. Není divné, když bible říká, že „udatný bohatýr“ je malomocný?
2. Co muselo překonat malé děvčátko, když řeklo své paní o proroku, který by mohl jejího pána uzdravit?
3. Proč si bral Náman s sebou peníze?
4. Co chtěl vyjádřit izraelský král tím, že roztrhl své roucho?
5. Proč se Náman na proroka rozhněval?
6. Co by se stalo, kdyby Námanovi služebníci mlčeli a neřekli mu, co si myslí?
7. Proč prorok nepřijal žádný dar?
8. Jak přišel Náman na to, že má ctít pouze Hospodina?
9. Jak je možné, že Náman dostal výjimku, aby se mohl klanět v pohanském chrámu?
10. Proč se vypráví, že Bůh uzdravil pohana Námana, a ne třeba někoho z Izraele?

Biblická úvaha – Námán Syrský

1. Vyprávění chce hned na počátku zdůraznit, že každý člověk je zranitelný. I ti nejslavnější a nejúspěšnější lidé mohou být během krátké chvíle docela maličci a ubozí. Nemáme si tedy co závidět.
2. Izraelské děvčátko muselo překonat nejen strach radit své paní, ale především svou zcela pochopitelnou nenávisť k těm, kteří ji zotročili. Malé děvčátko tak ukazuje cestu až k Ježíši Kristu, který říká, že máme milovat své nepřátele. V příběhu se neříká, že by byla za svou radu osvobozena. A přece právě díky ní mohl Bůh jednat. Malá holčička je pro něj stejně důležitá jako věhlasný prorok.
3. Námán si s sebou bere peníze, neboť si představuje, že mu pomohou ke zdraví. Předpokládá, že vždycky je něco za něco. Poznává však, že ty nejdůležitější věci nelze vyvážit žádnými penězi. Lásku i Boží milost lze přijmout pouze jako dar.
4. Izraelský král nemá takovou víru jako malá holčička. Proto trhá na znamení svého zděšení roucho a celou věc považuje pouze za záminku, aby mu syrský král mohl vyhlásit válku. Strach mívá velké oči a domýšlí se i tam, kde není co domýšlet. Někdy zbytečně vztahujeme jednání druhých proti sobě, místo abychom si všimli jejich bolesti a trápení.
5. Námán je zklamán, protože prorok neudělal, co od něj očekával. Každá doba měla své léčitelské metody, od kterých si lidé slibovali pomoc. Elíša místo toho pošle Námána, aby se umyl v Jordánu. Boží pomoc vypadá často naprosto obyčejně, zatímco my čekáme pouze „veliké věci“.
6. Kdyby Námánovi služebníci neřekli, co si myslí, odjel by Námán z Izraele s nepořízenou a brzy by zemřel. Jeho život visí na tom, co mu řeknou jeho otroci. Někdy nám pravdu říkají lidé, od nichž bychom to nejméně čekali. Každý člověk potřebuje někdy poradit a povzbudit, i když se tváří, že o žádné rady nestojí.
7. Kdyby Elíša přijal nabízený dar, mohl by si Námán myslet, že ho uzdravil schopný prorok a že se s ním také vyrovnal. Takhle ví, že ho uzdravil Bůh, kterému zůstáváme dlužní celý život. Kdo tento dluh neuznává nebo si myslí, že ho splatil, neví o životě a o Bohu vůbec nic.
8. Námán na to přišel sám. Nebyla to podmínka uzdravení ani prorokův příkaz. Člověk, který se setká s Boží mocí, často sám poznává, že mu Hospodin stačí. Žádné jiné bohy a opory už nepotřebuje.
9. Je pozoruhodné, že Námán se smí poklonit, když svého krále doprovází do chrámu boha Rimóna. To, co by bylo pro Izraelce nejhorším selháním ve víře, má Námán povoleno. Boží požadavky nejsou slepé, ale berou ohled na lidskou situaci. Nesmíme toho však zneužívat.
10. Skutečnost, že Bůh uzdravil právě Námána, který byl pohan, a nikoli někoho z Izraele (později to připomene ve své rodné vesničce i Ježíš - L 4,27), je znamením, že Bůh tu není jen pro svůj vyvolený lid. Izrael nemá Hospodina jen pro sebe. Jeho úkolem je zprostředkovat Boží pomoc ostatním národům. Námánův příběh je modelová situace, která ukazuje, co Bůh od svého lidu očekává. I v zajetí a ponížení má svědčit o pomoci, která je nabídnuta všem.

Otázky i odpovědi připravil Jiří Gruber

deník Františka Ženatého

4.února 1911 /druhé pololetí oktávy klasického gymnasia v Brně/

V náboženství jsem zase zdlouha odpovídal - patrně pan farář chce mne nějak blíže poznat. Tak dobrý člověk! Pamatuje na druhého, ačkoli sám má dost starostí. Kéž bych se mu mohl jednou odměnit!

5.února 1911 - neděle

Dopoledne jsem byl zase v nedělní škole, abych tam posloužil těm mladším. Člověk se také sám trochu vzdělává. Ostatně je to pro mne také dobrá příprava. Nemá ten pan farář komu by to svěřil. Ti lidé tam chodí, kdy se jim zachce, a neumějí se na to pořádně dívat. Měl by se tam také zavést nějaký pořádek. Potom jsem byl v kostele. Jisto je, že nedovedu ještě tak pozorně vše sledovat, jak bych měl.

26.února 1911 - neděle

Je skutečně zajímavé, jak to u nás v té nedělní škole „chodí“. Chodila tam učit slečna Staňkova, teď již asi šestkrát tam nebyla. Slečna Pichlerova chodí průměrně jednou za tři neděle. Dnes byla v kostele, ale ne v nedělní škole. Právě jí by bylo nejvíce potřeba, poněvadž umí hrát na harmonium.

5.března 1911 - neděle

Nedělní školu jsme dnes řídili sami. Pan farář je v Elberfeldě. Vezl tam dceru Rut na vychování. Ztratili jsme tedy v nedělní škole sílu. V kostele jsem dnes nebyl. Byla dnes v Německém domě protestní schůze proti zřízení české univerzity. Češi pořádali protischůzi a průvod ulicemi. Poněvadž se tatínek obával uzavření ulic, srážek a všeho, co s tím souvisí, museli jsme všichni být již o 10 doma. Nebylo to však zlé. Němci se takřka neukázali.

12.března - neděle

Dnes jsem měl zase jednou všech 8 hochů v nedělní škole pohromadě. To se mně již dlouho nestalo, ačkoli musím doznat, že mně chodí dost pravidelně. - Odpoledne mluvila v kostele delegátka světového svazu sdružení mladých_ křesťanských žen. Její řeč překládána do češtiny. Bylo to dosti pěkné.

9.dubna 1911 - neděle

V nedělní škole jsme dnes psali známky. Je to bída s těmi chlapci. Nechtějí se mně učit a ani pozor neradi dávají. Kdyby se to mělo podle tohohle klasifikovat, bídně by to dopadlo. - V kostele jsme měli 50leté jubileum vydání císařského patentu z roku 1861. Vyvěsili černožlutý prapor, což velmi rozčílilo kolegu Wurma a pan farář si dnes vzal dva řády. Slavnost byla veliká. Zpívali jsme také hymnu. Ovšem se také poslal císaři telegram.

Bratr farář a senior ThB. František Ženatý se narodil 22.3.1892 v Novém Městě na Moravě a zemřel 10.1.1977. Sloužil ve sborech Daňkovic, Čáslav, Mladá Boleslav, Semonice a Třebíč. Svá gymnaziální studia prožil v Brně a z té doby jsou i jeho deníkové záznamy. V té době byl farářem sboru v Brně bratr Václav Pokorný (1855 – 1933)

Půjčky na přestavbu fary na Opletalově

Vážené sestry a bratři,

Věříme, že se zájmem sledujete, jak na faře vyrůstají nové sborové prostory. Hrubá stavba je v podstatě hotová, a kdo již měl možnost si je prohlédnout i jinak než pouze přes okno z chodby, jistě rád potvrdí, že to bude stát za to. Nyní po zasazení oken, by se mohlo pokračovat i v zimě vevnitř, ale situace je taková, že na okamžité pokračování nemáme peníze, a tak bychom museli stavbu zakonzervovat a pokračovat cca za rok, až se opět nashromáždí potřebný obnos.

Jsmo si plně vědomi, že celá stavba je umožněna především Vaší obětavostí, a to jak účelovými dary, tak i příspěvky na salár, a že kdo mohl a chtěl, již přispěl. Přesto bychom rádi ve stavbě pokračovali tak, abychom nové prostory mohli využívat co nejdříve. Proto jsme se rozhodli, požádat Vás o půjčku. Chtěli bychom, aby tato půjčka nebyla pro Vás nevýhodná, aby Vám vynesla přinejmenším totéž, jako při uložení v bance. Půjčku bychom potřebovali dvouletou, ale oceníme, i když někdo může půjčit peníze jen na rok. Nabízíme roční úrok ve výši 2%, což je víc, než Vám nabízí kterýkoliv peněžní ústav. Bližší informace Vám podá bratr farář Gruber.

Staršovstvo sboru Brno I

Poslání a požehnání

Ráda bych se ještě vrátila k článku o poslední části bohoslužeb v prosincovém čísle. V redakční radě jsme dlouho dumali, kterému z dosažitelných bratrů farářů toto téma svěříme. Oslovili jsme některé, ale nikdo se k tomu neměl. Nakonec se tohoto úkolu ujal bratr farář Malý, který většinou s námi v redakční radě sedí. A to bylo dobře. V Setkávání to vypověděl slovy, které každý z nás dobře cítí, ale málokdo to umí takto formulovat. Já alespoň ne. Tak se jen přidávám k tomu, co on napsal: poslání i požehnání je sice adresováno celému sboru, ale každý z nás je vnímá individuálně: já jsem posílána ke svým denním povinnostem s nějakou myšlenkou, kterou pro mne ze Slova Božího můj farář vybral, mně je žehnáno, podpírá mě to, hřeje mě to a také zavazuje. Já se na tento závěr bohoslužeb těším (ne proto, že už je konec) a zůstává ve mně. Za požehnání jsem vždycky velmi a velmi vděčná.

Im

Hledám - nabízím

Sestra ze sboru Brno I, bydlící v Brně-Kohoutovicích, nutně potřebuje paní na pomoc ke své nemocné mamince.

Informace v kanceláři sboru Brno I, Opletalova 6, tel.: 542 211 453.

Vánoce ve vzpomínkách naší babičky

Živě si dovedu vybavit netrpělivé očekávání v předvánočním čase. Nebyly to jen svátky obdarovávání a dobrého jídla, ale svátky křesťanské. Byli jsme evangelická rodina, rodiče nás vodili každou neděli do kostela. Byl to opravdu den sváteční. Nejen oblečením, ale také tím, jak jsme jej prožívali. Víra měla do určité míry utvářet náš vztah k přírodě i k lidem. Také tady jsme cítili krásné, tajemné fluidum vánočního času.

V nedělní škole jsme se učili básničky a zpívali písně oslavující narození Krista. Přípravovali jsme se na vánoční besídku. Nejen my děti, také maminky pekly cukroví, abychom měli pod stromečkem malé překvapení. V sáčkích, které dostalo každé dítě, byly ořechy, jablíčka, pečené cukroví a vánočka. Tenkrát byla jiná doba, byli jsme skromnější, každá maličkost nám udělala radost.

Vánoční slavnost v kostele byla ještě před Štědrým dnem. Těšili jsme se a s obavou očekávali, jak se náš připravený program bude líbit rodičům. Všichni jsme ve svátečním oblečení vešli do chrámu. Tam stála ozdobená velká jedle, sahající až do stropu. Pod ní spousta bílých sáčků naplněných dobrotami. Když se kostel zaplnil lidmi a zvuk varhan vytvářel tu správnou atmosféru, rozsvěcel kostelník světýlka svíček. Nespustili jsme ze stromečku oči a za písně „Narodil se Kristus Pán“ jsme se cítili součástí této velké události.

My děti jsme seděly v prvních dvou řadách podle toho, jak jsme v programu vystupovaly. Všichni jsme se chtěli pochlubit rodičům svou šikovností. Drobné chybičky se dětem vždy odpustí, vždyť rodiče se ve svých dětech vidí. Sklidili jsme jen pochvalu a byli za naši snahu odměněni. Byla už tma, když jsme se vraceli domů.

Když se objevil na zahrádce stromek, byl už Štědrý den blízko. Stávala tam pěkně urostlá jedlička a čekala na svoji premiéru. Přípravy vyvrcholily, když se ve vaně objevil kapr. Pozorovali jsme jak plave a dýchá. Občas jsme mu připustili vodu, aby měl dost vzduchu.

Jednoho dne stromeček ze zahrádky zmizel a modrý pokoj byl zamčený. „Už to bude,“ říkali jsme si s bratrem a tajně nakukovali klíčovou dírkou. Nic jsme neviděli, a tak byla naše nedočkavost čím dál větší. Dva dny před Štědrým dnem pekla maminka vánočky. Moc se snažila, aby se povedly, protože věřila, že na tom záleží, jak se letos svátky vydaří. Měla velkou radost, když nesjelo pletení a dole i nahoře byly dozlatova upečené. Den před Štědrým dnem se vařily brambory na salát a pekli jablkový závin. Tatínek odnesl do prádelny kapra a tam jej mamince připravoval k úpravě. Měl rád jikrnáče, z toho byla lepší polévka.

O Štědrém dnu jsme dopoledne vyrazili s bratrem do města nakupovat dárky. Asi maminka potřebovala trochu klidu pro svou práci. Vařila polévku, pekla do ní svítek, chystala bramborový salát, který dal hodně práce a byl vynikající, obalovala kapra. O Štědrém dnu musely být i převlečené postele. Moc jsme neobědvali, abychom viděli zlaté prasátko.

Odpoledne se tatínek zavřel v pokoji a připravoval slavnostně prostřený stůl. Maminka dala salát na dvě mísy a krásně ho nazdobila. Polévka byla hotová, zbývalo jen usmažit rybu. Ta musela být čerstvá. Ke stromečku jsme museli jít všichni vykoupání, od prádla po sváteční šaty ustrojení. S napětím jsme poslouchali, až zazní z pokoje zvonění. „Děti, Ježíšek je asi už u nás, co kdybychom se podívali?“ V otevřených dveřích zářil osvětlený stromek. Pokoj byl naplněn vůní jehličí a hořících svíček. Krásně prostřený stůl s kornouty plátěných ubrousků u každého talíře. Uprostřed stolu rozžaté svíčky, kouřící polévka a po

stranách krásně zdobené mísy s bramborovým salátem. V čele stolu stál tatínek a s pokorou děkoval Pánu za šťastně prožitý rok. Celý život na tento okamžik vzpomínám.

Po večeři, která kvůli opatrnému obírání kapra trvala déle, odnesla maminka nádoby do kuchyně a na stůl přinesla cukroví, jablkový závin, ovoce a hlavně srnčí hřbet. Teprve teď jsme u stromečku ve světle svíček a záře prskavek zazpívali „Narodil se Kristus Pán“. Tatínek rozsvítil světlo a my děti jsme se doslova vrhly na dárky. Nosily jsme je ke stolu, kde se rozbalovaly. Hraček jsme nikdy moc nedostávaly. Knižky, někdy loutku, která nám k divadélku chyběla, ale byly to vesměs potřebné věci. Byla to krásná doba. Nebyla televize, proto bylo více času na společné posezení, povídání i různé společné hry. Maminka vyprávěla, jaké vánoční zvyky byly za jejího mládí. Doma i později, když byla zaměstnána jako slečna k pěti dětem na statku v Přítokách u Kutné Hory. Svět se technickým pokrokem velice mění. Nevím, jestli k dobrému, nedovedu to posoudit. Jsem už asi mimo tento svět. Nerozumím mu, raději se vracím do toho svého.

Napsala sestra Bohuslava Krytistíková, roz. Rybičková,
členka sboru Brno II v DD v Řečkovcicích, kdysi členka sboru z Břeclavi;
vybráno z rukopisných vzpomínek „Vzpomínání s babičkou“.

A aj, anděl Páně postavil se podle nich
a sláva Páně osvětila je.
I báli se bázni velikou.
I řekl jim anděl: Nebojte se!
Lukáš 2,9.10

Milí pastýři v krajině betlémské!

Říkali mi o vás, že prý jste bývali pěkně otrískaní chlapíci – a dost nebezpeční. Pro ránu prý jste nikdy nešli daleko.

Tak mi tedy řekněte, čeho (nebo koho) jste se tolik polekali, když se vám tehdy o vánoční noci zjevil anděl Páně. Lidová tvořivost mi těžko namluví, že vás vyděsil buclatý nemotorný andělíček s husími křídly. Muselo to být něco jiného, když jste se i vy báli. A dokonce bázni velikou!

Potřeboval bych radu, milí pastýři. Kdo jiný mi ji poskytne, než vy, při vašich pastýřských zkušenostech? Jsem si jist, že se mi v životě už víckrát stalo cosi k neuvěření zvláštního. Určitě už mě potkal anděl. Přišel s Božím poselstvím. Vyhledal mě a mluvil se mnou.

Jenže já jsem se, milí pastýři, nebál. Dokonce mi to pokaždé došlo až dodatečně. Už to bylo všechno pryč, a teprve tehdy jsem začal tušit, jaká to byla vzácná chvíle, jaký to byl vzácný Boží vzkaz. Vám to došlo rovnou. Vás anděl dokonce musel nejdřív povzbudit, abyste se nebáli.

To bych si tedy moc přál, milí pastýři, aby tu jednoho dne, nebo třeba jedné noci, stál takový anděl, jaký se postavil podle vás. Jak to udělat, abych už konečně jednou na první pohled poznal, že je to on?

Myslíte, že by i mě dokázal povzbudit tak jako vás?

S vánočním pozdravem

Jaroslav Vítek

Ve vánočních povídkách je odedávna zvykem nechat každoročně zmrznout několik chlapců a děvčátek...

Rok od roku, pokaždé znovu, přichází nejen Ježíšek, nýbrž i vánoční promluvy a vánoční vyprávění. Už v devatenáctém století to tak bylo. Není tudíž divu, že vánoční proslovy už víc jak sto let také postihuje přísná kritika. Jedním z kritiků byl ruský spisovatel Maxim Gorkij. Gorkij byl humanista, a proto odmítal manipulovat lidmi pomocí sentimentálních historek. Napsal: „Ve vánočních povídkách je odedávna zvykem nechat každoročně zmrznout několik chlapců a děvčátek. Chlapec nebo dívka většinou stojí před okny velkého domu, těší se pohledem na zářící vánoční strom v přepychovém pokoji, načež zmrznou – poté, co předtím zažili mnoho těžkých a hořkých věcí.“ A dál Gorkij praví: „Chápu dobré úmysly autorů takových vánočních příběhů, nezávisle na krutosti, jež postihuje jednajíc osoby. Víím, že ti autoři nechávají chudé děti zmrznout opravdu jenom proto, aby jejich existenci připomněli bohatým dětem, ale sám se neodvážím dopustit, aby zmrzlo jediné dítě, byť i kvůli tak počestnému účelu.“

Mně se o letošních Vánocích vede úplně stejně. Víím, že je odedávna zvykem vyprávět vánoční příběh jako příběh bezdomovecké rodiny. Kvůli zanedbnosti finančních úřadů musí zrovna o Vánocích cestovat do Betléma. V Betlémě Josef s Marií marně klepou na dveře sytých měšťanostů. Rozumím dobrým úmyslům bratří farářů, kteří líčí trudný osud svaté rodiny v nejponuřejších barvách. Chápu i to, že mnoho básníků udělalo z rituálu nenávisti k cizincům spíše básnické a rýmované hledání přístřeší – ačkoli jsem se už co student učil, že svatá noc byla vlhák a v betlémském chlévě bylo rozhodně příjemnější než v začouzeném přístřešku pro pocestné. Víím také, že faráři i básníci dělají z vánočního příběhu truchlivou bezdomoveckou historku jenom proto, aby blahobytným spoluobčanům připomněli uprchlíky, kteří se dostali až k nám a nikdo je tu nechce. Ale musí být z Ježíška bezdomovec, aby se tu a tam někdo z majitelů dvou bytů nad tím začal zamýšlet?

Není to ještě pořád samozřejmé pomoci lidem v nouzi, takže se kvůli tomu musí vyprávět dojmavé historky? Co by teprve řekl Maxim Gorkij, kdyby zažil naše vánoční rituály!

K osvědčenému svátečnímu rituálu patří notná porce špatného svědomí. Až když se podařilo vykoupit špatné svědomí darem na dobročinnost, můžeme začít se svátečními radovánkami. Patřím jako farář do řad „personálu špatného svědomí“? Mám vás ještě honem upozornit na chudé lidi na ulici, než začneme slavit?

Mohli bychom to jednou udělat naopak. Začneme bez výčitek, radostně slavit Vánoce.

Peter Karner, Vánoční kázání 24. prosince 1989.

přeložil Jaroslav Vítek.

Berle a vlak

Jedu vlakem do Letovic, na praxi do denního stacionáře pro postižené děti. Je mi 20 a jsou prázdniny. Na čtyřce přes uličku sedí kluk s nohou v sádře a dvěma berlemi. Začne se mnou hovor, jaký už tak mladíci se slečnami vedou. „Slečno, kampak jedete?“. „K takovejším podobnejm, jako jste vy,“ odpovím a ukážu na berle. V dalším rozhovoru vysvětluji, kamže přesně jedu a co tam přesně budu dělat. Mladík vypadá, že se v kraji vyzná. Pochlubil se dokonce, že pracuje s dětmi, že tu zlomenou nohu má z juniorského fotbalu, ale že o tom stacionáři, kam já jedu, jakživ neslyšel. Využívám zájmu a podávám informace, ze kterých zároveň vyplývá, ke které skupině obyvatelstva patřím. Tedy že jsem studentkou Biblické školy v Olomouci, že máme praxi většinou v církevních zařízeních, že stacionář se jmenuje Agapé a zřídila ho Církev bratrská v Letovicích. Kupodivu se mladík vyptává ještě na další podrobnosti a jak už to mají nevěřící lidé ve zvyku, prokládá to šťavnatým „ježíšmarja“. Už to nevydržím a povídám, jestli by to slovo nemohl vynechat. Na otázku proč mi to vadí odpovím, že Ježíš toho pro mě hodně udělal a moc pro mě znamená. A proto nechci, aby se o něm takhle mluvilo. Mladík trochu ubral na familiérnosti a poněkud tišším hlasem se vyptává dál. Rozhovořila jsem se o tom, že mi Ježíš dal šanci. Tím, že mi na kříži odpustil všechno to, čím jsem si život zkazila a duši pokřivila. Také, že jsem mohla začít žít nový život, aniž bych sklouzávala ke hříchům z minula, protože On sám mě drží na nové cestě. Víc jsem říct nestihla.

Vlak vjel do nádraží Skalice nad Svitavou. Mladík vstává a balí se k odchodu. Nabízím se s pomocí. Je však vidět, že už je se sádrou sžitý. Přeje mi pěkný pobyt v Agapé a s naprosto nepřesvědčivým příslibem, že se tam třeba potkáme, vystupuje z vlaku.

Poté co se vlak rozjel, jsem se ještě krátce pomodlila za to, co jsem právě prožila, aby si Bůh použil moje slova, byla-li k něčemu. Tím jsem epizodu s mladíkem uzavřela a dál už jen sledovala krajinu a těšila se na děti.

Je září. Nastupuji do druhého ročníku na Biblické škole. Otevírám známá vrata a už slyším i známé hlasy. V chodbě stojí několik nesmělých lidiček, zřejmě prváci. V jídelně je hodně známých a taky hodně neznámých. A mezi nimi... ..mladík z vlaku! Prý skutečně Agapé navštívil. Po několika rozhovorech s ředitelem, bratrem Kotoučkem, uvěřil a celé prázdniny v Agapé pomáhal.

Jmenuje se Vašek a nyní je vězeňským kaplanem. V současné době studuje na UMB kazatelský obor. Už si nepamatují, jestli jsme se tenkrát ve vlaku představili, ale už 12 let si tykáme a jsme dobří přátelé.

Katka Rybáriková

Zub

Roste mi zub moudrosti. Dává o sobě vědět a bolí. Tedy teď už ne, ale když bolel, nedokázala jsem myslet na nic jiného. Přestala jsem vidět spoustu věcí i lidí kolem a svět byl najednou velmi malý. Zkoušela jsem o tom už tehdy něco napsat, ale nešlo to – rozumné přemýšlení se do toho bolavého světa nevešlo, podobně jako lidé, které taky zrovna nebolel zub tak intenzivně jako mě. Cítila jsem se v tom světě sama a bylo mi smutno. Kolik dalších podobně osamělých chodí mezi námi... Pane Ježíši, Ty víš, jaké to je být sám. Kéž se před Tebou neuzavíráme.

Uvažuji, proč se těm trochu zbytečným osmičkám-stoličkám říká zuby moudrosti. Prý proto, že rostou až v dospělém věku. Dalším důvodem je možná právě ta neschopnost růstu. Jenže co roste bez bolesti? Už ty první zoubky dají dítěti (i jeho okolí) pořádně zabrat. A co teprve, když rostou naše vědomosti a zkušenosti. Nebo třeba srdce, než se odváží otevřít se druhým. Vždyť rostoucí vztahy jsou kapitola sama pro sebe. A rodiče dospělých dětí mohou vyprávět, jaké to je vypouštět svá odrostlá mláďata ze své náruče. I oni k tomu potřebovali dorůst.

Kamarádka tělocvikářka říká, že „co bolí, sílí“. Nevím, co je na tom pravdy z fyziologického hlediska. Poznávám však, že v oblastech, kde se nic neděje, nejsnadněji se usadí nějaká nedobrota. A to, co tam bylo s námahou vybudováno, neustává beze změny, ale ztrácí se. Pomalu, nenápadně – a najednou to není.

Teď, když už mě zub nebolí (a doufám, že hned tak zase nezačne), jsem docela ráda za tu nově vyrostlou zkušenost. Snad budu mít víc pochopení pro bolavé samotáře i potřebný růst.

Iva Oukropcová

Pod křídly Hospodinovými...

Kdo by neznal modlitbičku i písničku Karafiátových Broučků a vlastně i tutéž večerní píseň z našeho zpěvníku: Podvečer Tvá čeládka, co k slepici kuřátka, k ochraně Tvé hledíme, laskavý Hospodine. (Píseň č. 225)

Jenomže kdo ještě i z té současné nejstarší generace pocházející z vesnice zná ten obraz – kuřátka hledající útočiště, ochranu pod křídly jejich „mámy“-kvočny.

Snad si ani neuvědomujeme, že motiv ochrany „pod křídly Hospodinovými“ nachází se v různých souvislostech již ve Starém zákoně: Rút, Žalmy 17, 61, 91, 139. V NZ, u Matouše ve 23. kap., čteme, že Ježíš vytýká zákoníkům, farizeům a celému Jeruzalému, že takovou ochranu odmítají: „Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, a nechtěli jste...“ Tento výstižný obraz ochrany Pán Ježíš znal zřejmě z rodiny. Maminka asi také pěstovala kuřátka, která hledala ochranu pod křídly kvočny.

A tuto ochranu pod křídly Hospodinovými najdeme vyjádřenou, kromě již výše zmíněné večerní písně, také v písni č. 549: Chvaliž Hospodina. Zpíváme tam: „Kolikrát již, bídy když tížil tě kříž, nad tebou křídla rozkládal!“ A celá ta píseň vyznívá jako chvalo zpěv, díkůvzdání, oslava a závěrečné vyznání, že On je Pánem. Co lepšího bychom si měli připomenout do začátku nového roku?

Adam Hladký

Cizinec přichází

Zdá se mi, že symbolem našeho dnešního církevního a sborového života je „káva a čaj“, případně „závin“.

Naprosto nic proti kávě, čaji a závinům! Hledám ale objektivní příčiny našich obtíží, které máme s večeří Páně a jejími symboly. Svého času byly chléb a víno každodenní základní potravou, svou symboliku měly z paschální hostiny, takže i v oblasti náboženské byly po ruce, Ježíšovi je stačilo jen uchopit. Kdyby chtěl dnes při nějaké církevní příležitosti udělat totéž, našel by v mnoha případech na stole, pro toto církevní setkání prostřeném, záviny a koláčky namísto chleba, kávu a čaj namísto vína. Konečně proč ne?

Ale ptejme se na symboliku! Čaj a koláčky, káva a závin jako symboly Ukřižovaného a Vzkříšeného? Hned cítíme (doufám!): ne, to prostě nejde. Káva, čaj a pečivo symbolizují něco jiného. Jsou to symboly středostavovské útulnosti. Proti tomu nelze nic namítat, opravdu nic. Přejme si více útulnosti a příjemného prostředí, potřebujeme to. Otázkou je však, zda tento středostavovský charakter těchto symbolů přívětivosti nevyprovádá o sociálních strukturách a politickém postavení církve něco, o čem by bylo dobré přemýšlet.

Především ale: ukřižování a vzkříšení, to jsou velmi nepřívětivé události, k nimž nemůže mít káva a pečivo žádný, byť jen symbolický vztah. V církvi charakterizované „kávou a čajem“ je chléb a víno cizím, cizorodým prvkem. Právě proto si však udržují svou symbolickou sílu, všem debatám kolem večeře Páně navzdory.

Měli bychom dokonce říci, že „chléb a víno“ symbolizují cosi zcela elementárního, co v dnešní církvi zůstává čímsi okrajovým a cizím?

Celý ten problém shrnuji větou: Navštívil nás cizinec.

Míním tím následující: ve večeři Páně přichází Mesiáš Ježíš jako cizinec. Všechno nebo skoro všechno, co církev a teologie dělá, vede k domestikaci tohoto Ježíše. Běžný církevní provoz usiluje o to udělat z Ježíše postavu přizpůsobenou našemu dnešku. A pak, při večeři Páně, je to najednou jinak, najednou nevíme, co si myslet a co cítit, jak se chovat, co to všechno má znamenat, na místo kávy, čaje a koláčků se neočekávaně podává chléb a víno. Tyto živly a symbolika večeře Páně působí ne-normálně, každopádně ne-běžně – navštívil nás cizinec.

Cizinec, jehož takřka archaická znamení a věty se nehodí do našeho současného slovníku ani do symbolů, které ještě mezi námi žijí. Tenhle cizinec nepotvrzuje ani nás ani náš sborový život – naopak znepokojuje, měří jinými měřítky, než jsme zvyklí: smrt a vzkříšení, Boží království. Je to bezpečné?

Má vlastní nesnáze s večeří Páně může souviset s tím, že ani já se necítím bezpečný před cizotou toho cizince, který v ní přichází.

Současně se ovšem domnívám, že ta pozitivní událost večeře Páně souvisí právě s cizotou toho cizince, protože zaslubuje průlom, změnu, mesiášskou budoucnost. Odtud pramení nesmírná radost nad tím, že věci nemusejí zůstat při starém, že můžeme být vysvobozeni ze svých strnulých zaběhaných zvyklostí... Přichází cizinec – odlišný od církve, nazývané jeho jménem. Může být jeho symbolem něco jiného než večeře Páně?

To, co nás na večeři Páně zaráží, to je to nejpodstatnější. Proto nedůvěřuji pokusům, které chtějí z VP odstranit všechno cizorodé, rušivé, obtížné pochopitelné. To by v nejbanálnějším případě zase mohlo skončit u přívětivé církve „kávy a čaje“.

Kurt Marti: O Gott! Eseje a meditace, Radius Verlag Stuttgart 1986;
přeložila Olga Tydlitátová

z řádů evangelické církve

Řád členství v církvi

„Věříme svatou Církev obecnou.“ Věříme, že jejím jediným Tvůrcem a udržovatelem je Pán Ježíš Kristus sám. Členství v Církvi Kristově je Božím darem a Božím tajemstvím. Věříme, že pro Ježíše Krista smíme a máme o sobě i o jiných křesťanech mít plnou naději, že jsme údy svaté obecné církve Kristovy. V této naději chceme v podmínkách praktického života říci, kdo je považován za člena Českobratrské církve evangelické, aniž se tím odvažujeme rozhodovat o tom, kdo je členem Církve jako těla Kristova. K pravému členství v církvi Kristově patří radostná víra a vděčná poslušnost jejího ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Pána ve všech oblastech života, tedy v církvi i mimo ni. Ježíš Kristus nás povolává k následování. Jako členové církve jsme na cestě za ním stále živi jen z milosti a odpuštění Božího. Vyznáváme, že k cestě za Kristem patří naslouchání slovu Božímu jak při soukromé četbě Písma svatého tak při shromážděních; přijetí křtu svatého a účast na večeři Páně; modlitba; vyhledávání bratrského obecenství ve sboru; vedení dětí k víře; osvědčení víry; která se nestydí za evangelium Kristovo před lidmi a která se projevuje v lásce a službě všem bližním i v práci pro pravdu, spravedlnost a pokoj mezi všemi lidmi; ochotné přispívání hmotnými dary na službu a práci církve.

Čl. 1. Členství v církvi

1. Členem Českobratrské církve evangelické (dále jen ČCE) je ten, který byl přijat a evidován jako člen některého farního sboru za podmínky, že byl řádně pokřtěn v některém jejím sboru (dříve i evangelické církve augsburského či helvetského vyznání), anebo prokáže, že byl řádně pokřtěn v jiné křesťanské církvi vyznávající dílo Boha Otce, Syna i Ducha sv.

2. Členům jiných křesťanských církví může Českobratrská církev evangelická propůjčit členství, jestliže o to v některém jejím sboru požádají. Přitom jsou posuzovány dva znaky mateřského křesťanského společenství žadatele:

- a) věrnost christologickému vyznání,
- b) ekumenická otevřenost.

3. Člen, který nežije v obecenství Slova a svátostí, je ČCE považován za jejího člena, pokud se nerozhodl z církve vystoupit nebo z ní nebyl vyloučen.

Čl. 2. Přijímání členů

1. Přistupující podá žádost o přijetí do ČCE staršovstvu farního sboru, ve kterém chce být evidován. Nezletilé a nesvéprávné přihlašují rodiče a v případě, že jich není, zákonný zástupce.

2. O přijetí do ČCE či o propůjčení členství rozhoduje staršovstvo na základě zjištění, zda přistupující splňuje některou z podmínek uvedených v čl. 1.1, a zda se seznámil se základy učení ČCE, vyznal svou víru a účastní se sborového života.

3. Nový člen je přijímán v bohoslužebném shromáždění.

4. Ti, kdo z ČCE vystoupili nebo byli vyloučeni, mohou znovu požádat o přijetí do ní. O přijetí rozhodne staršovstvo, přesvědčí-li se, že pominuly důvody, pro které k vyloučení z ČCE došlo. Staršovstvo může takovému členu stanovit zkušební lhůtu.

Čl. 3. Práva a povinnosti členů ČCE

1. Církev poskytuje svým členům duchovenskou a pastýřskou péči, církevní služebnosti a účast na správě církve.

2. Od svých členů žádá, aby pilně četli Písmo svaté, aby setrvali v bratrském obecnství života kolem Slova Božího a svátostí, vychovávali spolu s církví své děti ve víře, společně oslavovali Boha, osvědčovali svou víru životem podle evangelia, v lásce sloužili svým bližním a přispívali též na hmotné potřeby církve.

3. Hlasovací právo mají členové, kteří plní své povinnosti v církvi a jsou starší 18 let.

4. Hlasovací právo nemají ti členové, kterým bylo právoplatně odňato.

5. Vedle toho se členové ČCE podílejí na správě sborů všech stupňů. Mají právo volit církevní funkcionáře a být voleni do takových funkcí podle Církevního zřízení, Řádu o správě církve a Jednacího a volebního řádu ČCE.

6. Členové ČCE mohou být povoláni za kazatele ČCE podle Řádu pro kazatele.

7. Členové ČCE se podílejí na pastýřské péči a službě podle Řádu pastýřské služby a na hospodářském zabezpečení sboru a ČCE podle Řádu hospodaření církevních sborů.

Čl. 4. Ztráta členství v ČCE

1. Člen ztrácí členství v ČCE:

- a. prohlášením o vystoupení z ČCE podaným písemně staršovstvu sboru; ústně učiněné prohlášení potvrdí staršovstvo sboru takovému členu doporučeným dopisem,
- b. odnětím propůjčeného členství,
- c. vyloučením z církve.

2. Takovému členu, který svými činy nebo slovy zjevně a opakovaně projevuje nevěrnost a neúctu k základům vyznání ČCE nebo svým způsobem života, svým vztahem k bližním nebo svou činností se zjevně, trvale a pohoršlivě rozchází s cestou života, kterou mu svědectví Písem nabízí, staršovstvo stanoví lhůtu k nápravě. Použije konkrétních opatření, zejména domluvy, odnětí volebního práva apod. Po selhání nápravných opatření má staršovstvo předložit otázku, zda by neměl vystoupit z ČCE.

3. Nevystoupí-li takový člen na výzvu sám, nebo se nenapraví, může jej staršovstvo po předchozím schválení seniorátním výborem z ČCE vyloučit. Vyloučení se provede písemně s uvedením důvodů rozhodnutí a poučením o odvolacím právu (§17 Církevního zřízení).

Čl. 5. Evidence členství v ČCE

1. Každý člen ČCE může být členem pouze jednoho farního sboru, zpravidla v místě svého trvalého bydliště.

2. Farní sbor vede evidenci těch, kteří byli pokřtěni a přistoupili, i stávajících i minulých členů, kteří členství pozbyli nebo zemřeli. Eviduje i členy přistěhovalé a odstěhovalé.

3. Člen ČCE je povinen se odhlásit ze sboru, z něhož odchází, a přihlásit se ve sboru, do jehož obvodu se přistěhoval nebo ve kterém chce být členem. Podrobnosti stanoví Řád o správě církve čl.17.

4. Představitelé sboru jsou povinni vydat členu sboru na jeho žádost potvrzení o členství ve sboru, o křtu (pokud byl v tomto sboru pokřtěn), potvrzení o darech a potvrzení o hlasovacím právu v církvi.

Tento řád usneslo 1. zasedání 31. synodu Českobratrské církve evangelické dne 23. 5. 2003. Platnosti nabyl dnem vyhlášení synodní radou 18. 6. 2003.

bude

Alianční týden modliteb

	Den	místo
Neděle	2.1.	Apoštolská církev, Životského 10
Pondělí	3.1.	Evangelikální společenství, Barvičova 85
Úterý	4.1.	CČSH, Botanická 1
Středa	5.1.	ČB, Kounicova 15
Čtvrtek	6.1.	ČCE, Pellicova 6
Pátek	7.1.	Slovo Života, Novobranská 4
Sobota	8.1.	Křesťanské sbory, Šámalova 15
Neděle	9.1.	BJB, Botanické 1

Všechna shromáždění začínají vždy v 18 hodin.

Sborový rozhovor v Brně I

Je plánován na pondělí 17. ledna v 19 hodin. Sestra farářka bude mít úvod k rozhovoru na téma: „Vysluhování večere Páně dětem?“ Srdečně zveme.

Klub otevřených dveří

Každý čtvrtek v 9,30 na Opletalově 6

6. ledna - Anselm Grün jak ho představí Katka S.

13. ledna - Tři oříšky pro popelku (o splněných přáních)

20. ledna - volné téma

27. ledna - Síla lidskosti, vyprávění sestry Doleželové o Nikolasi Wintonovi

Bachovy kantáty na Vltavě

Se začátkem církevního roku začal na stanici ČR 3 Vltava nový cyklus nazvaný Církevní rok v kantátách Johana Sebastiana Bacha. Vysílá se vždy v neděli ráno od 7.00 do 7.30 hodin. Budeme mít tak možnost během roku vyslechnout 56 kantát komponovaných k jednotlivým nedělím, ve špičkovém provedení a se slovním doprovodem muzikologa Vladimíra Nováka.

Im

Hudební nešpory v Červeném kostele mají zimní pauzu

Podzimní řada hudebních nešporů splnila všechna očekávání. Ukázalo se, že zejména sborový zpěv má mnoho příznivců: vystoupení sboru VUT Vox iuvenalis i smíšeného sboru Mladost zcela zaplnila kostel také milovníky hudby mimo naši církev. Večerní bohoslužby s hudbou by však měly a mohly být vzácnou příležitostí k setkávání bratří a sester všech evangelických sborů v Brně. Nelze nezmínit i finanční přínos - listopadové a prosincové nešpory přispěly na potřebné humanitární projekty částkou 14 tisíc Kč. Věříme, že se v plném počtu sejdem v Červeném kostele opět o první dubnové neděli.

Im

koutek pro mládež

Modlitba jako manažer práce a času

Jeden stařec pravil: „Nic nedělej bez modlitby a ničeho nebudeš litovat.“

Když jsme jen zaujatí svou prací a nehledíme napravo ani nalevo, staneme se slepými pro to opravdu důležité. Všechnu energii vkládáme do realizace toho či onoho projektu, často se však už nezamýšlíme nad smyslností celé akce. Chceme pomoci nějakému člověku, ale nezajímáme se o to, zda tento člověk nyní nepotřebuje něco jiného. Dost možná by mu v dané situaci prospělo trochu ticha, aby se mohl srovnat sám se sebou. Anebo se vrháme do nějakého podnikání, které je spíš k naší škodě.

Z mnišské tradice vyplývá, že modlitba nás má chránit před nerozvážným jednáním. Je-li však naše konání neseno modlitbou, přinese požehnání. Modlitba proměňuje i náš vnitřní přístup k činnosti, když se pouštím do práce jen proto, abych si něco dokázal, nejsem schopen vidět její důsledky. Může se totiž jednat o něco, do čeho bych se jinak vůbec nepouštěl. Modlitba má příznivý vliv na výsledek mého jednání tím, že ozřejmuje její motivaci. Do práce se nebudu vrhat naslepo, ale nejdříve budu před Bohem posuzovat její důležitost a způsob jak ji provést. Tím se modlitba stává předpokladem zdárného jednání a pramenem požehnání pro nás i ostatní.

Pracuj kousek po kousku

„Můj synu, obděluj denně jenom tolik půdy, kolik pokryje tvé tělo když ležíš. Kousek po kousku tak budeš pokračovat kupředu a nebudeš malomyslný.“

Když to mladík slyšel, řídil se podle toho a v krátké době bylo pole vypleto a obděláno. Bratře, dělej to také tak. Pracuj pozvolna a nebudeš klesat na mysli.

Před sebou máme obraz mladíka, který malomyslní při pohledu na pole plné bodláků, které dostal za úkol vyplet a zúrodnit. Ani nemá sílu začít, připadá mu, že to nemá smysl a že to nikdy nemůže zvládnout. Podobně se i nám mnohdy daří při předstávě nějaké obtížné práce. Ochromuje nás, neumíme odhadnout potřebnou dobu k jejímu splnění a kolik jí vlastně je. Při pohledu na takové množství nás už dopředu opouštějí síly, nevíme jak začít a nejraději bychom od toho všeho utekli.

Syn dostává od otce dobrou radu, nemá hledět na to, jak je pole rozsáhlé, to by ho jen odradilo. Docela postačí, když každý den obdělá tolik půdy, jak je sám velký. Není to moc a lehce to zvládne. Když tak bude pokračovat každý den, bude pole zakrátko obděláno. Podobně postačí, jestliže ráno si vyprosíme od Boha požehnání pro tento den. Chci vykonat to, co se ode mě dnes požaduje. Když přijdu do kanceláře, začnu s jednou prací. Budu-li dělat postupně jedno po druhém, přeci jen do večera něco vykonám. Nechám-li se však odradit množstvím akt a dopisů ležících přede mnou na stole k vyřízení a budu nervózně přebíhat od jednoho k druhému, neudělám nic. Jedno po druhém, krok za krokem, to je rada, podle které můžeme jednat všichni a přitom se neschvátit. Platí nejen pro práci v domácnosti, v kanceláři nebo v dílně, ale i pro práci na nás samých. Jestliže před svými chybami kapitulujeme a drtí nás představa, že se sebou stejně už nic nenaděláme, lámeme tak sami nad sebou hůl a opravdu se dál nedostaneme. Když však obděláme každý den malý kousek naší duše, zcela to postačí. Jednoho dne bude naše duše celá obdělána.

Z knihy: Otcové pouště s Anselmem Grünem (Anselm Grün)

ze staršovstva

Brno I

Z poslední schůze v roce se sice 6 presbyterů muselo omluvit, ale většina potřebných rozhodnutí byla přijata dostatečným počtem hlasů. V úvodu schůze bylo kladně hodnoceno adventní odpoledne křesťanské služby. Podařilo se vyřešit prodej knih a časopisů v Červeném kostele. Staršovstvo dále jmenovalo tři tříčlenné inventarizační komise, které do konce ledna aktualizují soupis movitého i nemovitého sborového majetku. Z několika návrhů bylo vybráno nové kulaté razítko sboru, které bude používáno především na křestní a konfirmační listy. Byly podány zprávy o průběhu stavebních prací na Opletalově a drobných oprav na staré faře na Pellicově, kde bude v nejbližší možné době třeba přistoupit k rekonstrukci rozvodů elektřiny. Hospodaření sboru v roce 2004 se podle posledních údajů shoduje se schváleným rozpočtem. Bylo rozhodnuto využít nabídky České spořitelny na internetové bankovníctví. O průběhu konventu referoval bratr kurátor Šimek. Návštěva ze sboru luterské církve v Očově se očekává první víkend v březnu (5.-6.3. 2005). V závěru schůze jsme jednali o přípravě volby staršovstva. Vzhledem k tomu, že synod připravuje zkrácení volebního období staršovstva z 6 na 4 roky, rozhodlo staršovstvo pozdržet rozhodnutí sborového shromáždění z března 2001, které usneslo konat volbu poloviny staršovstva každé tři roky. Proto budeme na výročním shromáždění, které je plánováno na 27. února, volit pouze 6 náhradníků. Členové staršovstva mají za úkol oslovit vhodné kandidáty. Současně staršovstvo doporučilo zvolit v kazatelské stanici Rychmanov výbor kazatelské stanice.

Jiří Gruber

Brno II

Jako by nestačilo, že Lucie noci upije, o kus večera navíc ještě připravila presbytery a presbyterky 13. prosince běžné dlouhá schůze staršovstva. Staršovstvo krátce rekapitulovalo výsledky proběhnuvšího seniorátního konventu, přijalo informace o zavádění účetnictví pro sbory ČCE, jakož i informaci o tom, že kazatelům ČCE byl před koncem roku snížen plat. Vyslechlo podrobnou zprávu o sborovém hospodaření a výsledcích do konce listopadu. Pokoušíme se shromažďovat průběžně příspěvky na opravu střechy kostela, u některých členů sboru se tato snaha setkává s ohlasem. Sbírký pro běžné účely sborového hospodaření a salární příspěvky jsou však ve srovnání s loňským rokem v úhrnu nižší. Oprava střechy je neodkladná a zanedlouho bude nezbytné s konečnou platností rozhodnout o dodavateli, který pro sbor práce (spolehlivě) provede.

Adventní doba a blížící se vánoční svátky mají sloužit k povzbuzení a přinést naději a radost. Těšíme se na vystoupení dětí při službách Božích ve čtvrtou adventní neděli 19. prosince, na službu pěveckého sboru Cantate Domino při vánočních službách Božích 25. prosince a v neposlední řadě na setkání se sborem Brno I v neděli 26. prosince v Betlémském kostele.

Dobrá zpráva pro všechny, kdo sledují informace o dění ve sboru na internetu. Od 13. prosince sbor Brno II má internetové stránky.

Najdete nás na <http://brno-ii.evangnet.cz>. Nepochybně je tato informace určena zejména těm, kdo k nám nemohou přijít – všem ostatním dáváme na vědomí: najdete nás ve všedním čase i o svátcích v Blahoslavově domě v Brně a v kazatelských stanicích v Kuřimi a Tišnově. Těšíme se na setkání a přejeme všem radostné vánoce.

Jaroslav Vítek

týden ve sboru

Brno I

Úřední hodiny: Po – Pá 9-12; Út 16-18

18.30 – staršovstvo (10.1.)
19.00 – sborový rozhovor (17.1.)

15.00 – služby Boží v DD Věstonická
17.00 – dětský klub
17.00 – biblická hodina pro děti
18.30 – příprava nedělní školy
19.30 – starší mládež

13.00 – pobožnost
v Diakonii Hrnčířská
15.00 – kavárnička
18.30 – mladší mládež

8.00 – redakční rada BEM (6.1.)
9.30 – klub otevřených dveří
16.00 – konfirmační příprava II. ročník
17.00 – biblická hodina pro dospělé
18.00 – uvedení do křesťanské víry

Pátek
15.00 – konf. příprava - Rychmanov
18.30 – zkouška pěveckého sboru CD

10.00 – nedělní škola pro děti
11.00 – setkání na faře při kávě a čaji

Brno II

Úřední hodiny: Po – Pá 8.30-11.30

Pondělí

18.30 – staršovstvo (10.1.)
18.30 – mladší třicátníci
(17.1., 31.1.)

Úterý

19.30 – třicátníci (4.1.)

Středa

13.00 – pobožnost
v Diakonii Hrnčířská
18.00 – biblická hodina v BD

Čtvrtek

odpoledne
vyučování dětí
a příprava konfirmandů
19.15 – mládež

Sobota

9.30 – služby Boží v DD Kociánka
(8.1., 22.1.)

Neděle

10.00 – setkání v Blahoslavově
domě při kávě a čaji

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník V. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Jan Franců, Ladislav Hájek, Marie Hájková, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MKČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč. Články označené * neprošly jazykovou korekturou.

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangnet.cz>.

Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469, <http://brno-ii.evangnet.cz>, email: evsboii@iol.cz

Mějte čas si hrát, je to tajemství dětského srdce.

Mějte čas se smát, je to doušek čisté vody.

Mějte čas dávat, je to chléb pro hladové.

Mějte čas milovat a být milováni, je to milost

Boží.

Mějte čas modlit se, je to vaše síla na zemi.

Z francouzské liturgie

Narození Páně – Pasionál abatyně Kunhuty, Praha 1320

Střed obrázku tvoří postava Ježíšovy matky. Ta je chápána jako symbol církve, která lidem podobně jako Marie přináší Krista. Tím, jak drží dítě za ruku, je zdůrazněn úzký vztah církve a Syna Božího.

Nad dítětem jsou volak a oslík – které do vánočního příběhu doplnil Origenes (+254) na základě slov z Iz 1,3: „ Vůl a osel zná svého hospodáře, osel jese svého pána, mne však Izrael nezná, můj lid je nechápavý.“ Tato slova byla vykládána jako proroctví o tom, že židé odmítnou Krista.

Dítě namísto v jeslích leží na zděném oltáři, který odkazuje na jeho budoucí utrpení a spásu, kterou přijímáme z jeho oběti.

Napravo sedí Josef s poutnickou holí, který pozvednutou rukou svědčí o divu narození z panny.

V horním rohu vidíme anděla podávajícího zprávu o narození Spasitele pastýřům. Ti jsou zastoupeni postavou s holí a početným stádem ovcí a koz.

Jiří Gruber